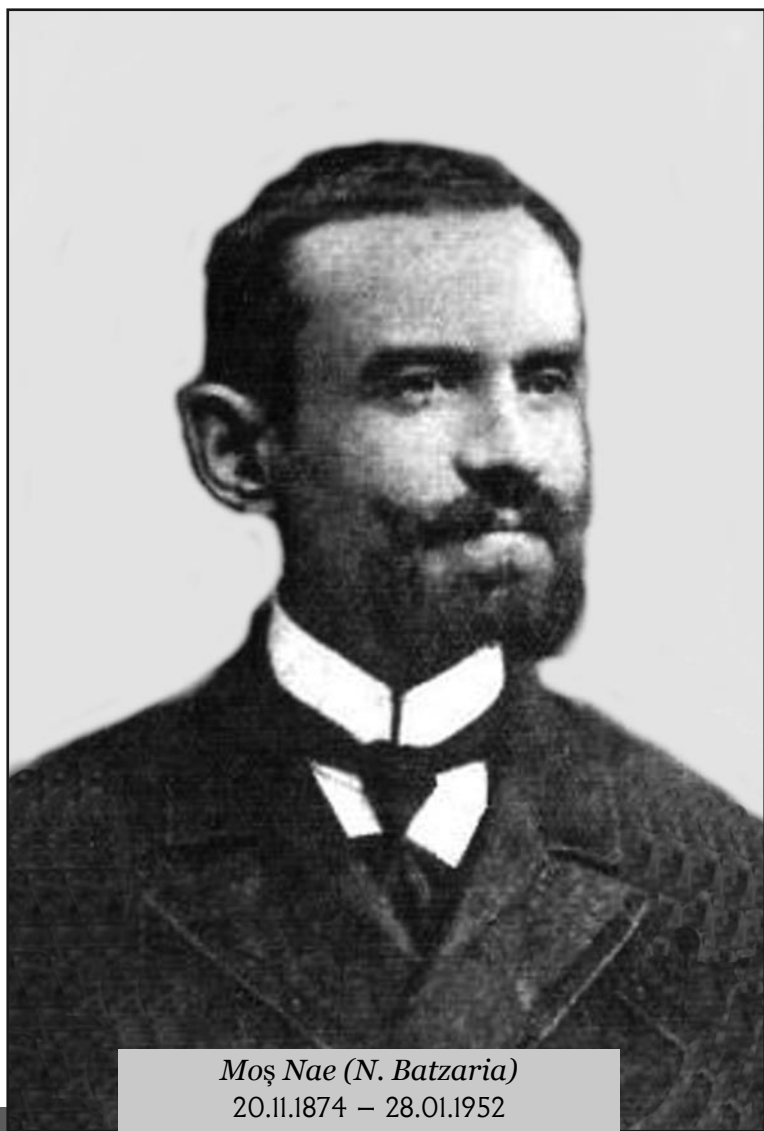

Moș Nae
Rilă-Iepurilă aviator

Conform
Programelor școlare
de
Limba și Literatura Română
pentru
Clasele I-IV

Moș Nae (N. Batzaria)
20.11.1874 – 28.01.1952

Moş Nae
(N. Batzaria)

Pilă-Şepurică
AVIATOR

Desene de Pictorul PASCAL

CUPRINS

- Rilă-Iepurilă vrea să se însoare / 7
Cum a scăpat Rilă-Iepurilă de la moarte / 14
În Țara iepurilor care fac ouă de Paști / 21
Rilă-Iepurilă și femeia cu baloane / 28
Rilă-Iepurilă... aviator fără voie / 35
Călătoria lui Rilă-Iepurilă în văzduh / 43
Rilă-Iepurilă salvat de un aeroplan / 50
Cum se laudă Rilă-Iepurilă / 57
Marele alai iepuresc / 64
Spre marele oraș Iepureștii-de-Sus / 71
Rilă-Iepurilă la Iepureștii-de-Sus / 78
Ce minciuni a povestit Rilă-Iepurilă / 85
Rilă-Iepurilă nu vrea să fie ginere de împărat / 93
Rilă-Iepurilă se logodește
cu domnișoara Bumbăcina / 100
Ce a ajuns Rilă-Iepurilă / 107

Rilă-Iepurilă vrea să se însoare

Rilă-Iepurilă împlinise vârsta de trei ani. Un iepure de trei ani este un flăcău ajuns la vârsta de a se căsători. Ba, mulți iepuri se căsătoresc și la vârsta de doi ani.

Așa au făcut, bunăoară, Flicu, Micu și Coadă-de-Bumbac, frații lui Rilă-Iepurilă, frați născuți cu toții în aceeași zi.

Așa ar fi făcut și Rilă-Iepurilă, dacă ar fi găsit o nevestă care să-i placă. Însă, în familiile de iepuri care locuiau în aceeași pădure în care locuia și Rilă-Iepurilă cu mama-sa și cu trei frați ai săi, nu se găsise nicio iepuroaică pe care să o placă Rilă-Iepurilă.

Doamna Iepurilă, mama-sa, intrase la griji din pricina aceasta. „Vai! se tânguia ea la vecine. Mă tem să nu-mi rămână băiatul flăcău bătrân!“

Îndată ce se auzea vorbindu-se despre vreo iepuroaică tânără cum că ar fi drăguță, îl lua pe

Rilă-Iepurilă și-l ducea să o vadă și să o cunoască.

Însă Rilă-Iepurilă, care era un mofturos și jumătate, găsea cusururi tuturor fetelor de iepuri la care îl ducea mama-sa.

„E grasă ca un butoi. E slabă și jigărită, de-i poți număra oasele. Are ochii strâmbi, așa că se uită cu unul la făină și cu altul la slănină...”

Iată cam ce spunea el despre fiecare fată la care îl ducea mama-sa. „Dar e de neam bun! îi zicea aceasta. Dar este o gospodină fără pereche!”

Rilă-Iepurilă strâmba din nas și răspundea: „Nu-i de mine!”.

Dar iată că, într-o seară, mama-sa citea cu glas tare revista „Bucuria Iepurilor”, la care era abonată. Această revistă apărea la Iepureștii-de-Sus, Capitala Țării Iepurilor.

Și iată că, în „Bucuria Iepurilor”, a citit o veste care l-a făcut pe Rilă-Iepurilă să sară în sus. A citit știrea despre un concurs de frumusețe, care se ținuse cu o săptămână mai înainte la Iepureștii-de-Sus.

„Bumbăcina, fermecătoarea iepuroaică, tânăra fată a primarului Iepurovici și a doamnei Iepurovici, a luat premiul întâi și a fost aleasă Miss Iepurești”.

Când a auzit această veste, Rilă-Iepurilă a strigat:

– Mamă, merg la Iepureștii-de-Sus ca să cer mâna domnișoarei Bumbăcina! Ea – și nu alta – este aleasa inimii mele!

În zadar căuta mama-sa să-l facă să lase gândul acesta.

„Până la Iepureștii-de-Sus, îi zicea ea, este un drum lung, foarte lung. Drumul trece prin păduri în care locuiesc vulpi și umblă vânători și ogari...”

– Apoi, îi mai zicea doamna Iepurilă, până ajungi tu acolo, se prea poate ca Bumbăcina să se fi logodit și chiar măritat.

Însă Rilă-Iepurilă n-auzea de urechea aceea.

– Mamă, merg la Iepureștii-de-Sus ca să cer mâna domnișoarei Bumbăcina! Ea – și nu alta – este aleasa inimii mele!

Și din asta nu-l mai scoteai.

Ce să facă și doamna Iepurilă? Văzând că nu e chip să-l oprească, își zise în sinea ei: „Cel puțin, când merge acolo, să fie cât mai bine îmbrăcat”.

Și, în dragostea ei de mamă, se gândi că Rilă-Iepurilă are norocul să ajungă ginerele primarului din Capitala Țării Iepurilor.

Chemă, așadar, pe Lunganu, care era croitorul cel mai iscusit al iepurilor din pădurea aceea, și îi ceru să facă pentru Rilă-Iepurilă un costumaș cât mai frumos.

– Un costumaș ca pentru un mire de neam mare, îi zisese ea.

Lunganu, căruia i se dăduse această poreclă pentru că avea urechile mai lungi decât ale

celorlalți iepuri, făcu, într-adevăr, un costumăș de toată frumusețea. Hăinuța era dintr-o stofă de mătase roșie cu picățele albe, iar pantalo-nașii, dintr-o stofă de culoare albastră cu dungi galbene.

Când Rilă-Iepurilă îmbracă pentru întâia oară acest costum și ieși să se plimbe prin pă-dure, toate fetele nu se mai săturau privindu-l. Multe oftau și își ziceau: „Ce fericită aș fi, dacă Rilă-Iepurilă m-ar lua de nevastă!“.

Însă gândul lui Rilă-Iepurilă era la dom-nișoara Bumbăcina. Flăcăul nostru ardea de nerăbdare să plece mai repede.

Dar mama-sa, care se gândea la toate, îi zise:

– Nu poți pleca până nu-ți iei rămas bun de la prietenii noștri și de la cei ce ți-au dorit bi-

nele și te-au ajutat. Mai

ales, trebuie neapărat să

mergi și să spui la reve-

dere coanei Veverițe,

care te iubește așa de

mult, și sergentului

Viezure, care a umblat

ca să te găsească atunci

când o luaseși razna

după Iepur Iepurescu.

Rilă-Iepurilă merse, așadar,

mai întâi la coana Veveriță, care avea locuința în partea de sus din trunchiul unui stejar.

– Sărut mâinile, coană Veveriță! strigă el de jos, deoarece nu se putea cățara în stejar.

Cunoscându-i glasul, coana Veveriță se grăbi să se dea jos. Dar când îl văzu îmbrăcat în costumașul cel nou, care îl prindea așa de bine, nu mai știa ce să spună de bucurie.

– O, ce costum frumos! O, ce frumos te îmbracă! Ptiu! Ptiu! Să nu-ți fie de deochi.

Și-l scuipă, ca să nu se deoache, și-l îmbrățișă de mai multe ori.

Însă Rilă-Iepurilă îi zise:

– Coană Veveriță, am venit să-ți sărut mâna și să-ți zic la revedere, fiindcă merg să cer în căsătorie pe domnișoara Bumbăcina, fata primarului din Iepureștii-de-Sus și cea mai frumoasă iepuroaică din Țara Iepurilor.

– Ce noroc pe fata aceasta! răspunse coana Veveriță. Să te ia pe tine, iepurașul cel mai chipeș, cel mai drăguț și cel mai deștept!

Și-l mai sărută și îmbrățișă de câteva ori. După aceea, îi umplu buzunarele cu alune, ca să aibă merinde pe drum. Și, urându-i călătorie bună și căsătorie fericită, îi mai zise:

– Să știi că, de acum, vreau să fiu nașa copiilor tăi!

De la coana Veveriță, Rilă-Iepurilă merse la sergentul Viezure. Însă pe acesta nu-l găsi tocmai în toane bune. Îi ceruse nevastă-sa bani pentru o rochie nouă, iar el se răstise la ea, spunându-i că n-are bani și că leafa nu-i ajunge.

De aceea, nu-i făcu lui Rilă-Iepurilă o primire tocmai prietenească, nu băgă în seamă costumul lui nou și nici nu-i făcu urări de bucurie. Nu uită însă ca, la plecare, să-i zică:

– Spune-le celor de la Iepureștii-de-Sus să-mi mai mărească leafa, pentru că mi se dă prea puțin pentru câtă muncă am de făcut.

Când s-a înapoiat acasă de la aceste vizite, doamna Iepurilă, mama-sa, îi pregătise tot felul de bunătăți: câteva foi de varză, câțiva morcovi, câteva ridichi și puțin pătrunjel. Pătrunjelul trebuia să-l mănânce, dacă i s-ar fi aplecat cumva la stomac.

Rilă-Iepurilă era acum gata de plecare. A și plecat, fiind petrecut până la marginea pădurii de mama-sa și de frații săi Flicu, Micu și Coadă-de-Bumbac împreună cu soțiile acestora.

Cum a scăpat Rilă-Iepurilă de la moarte

De la marginea pădurii din care ieșise, se întindea o câmpie mare. Mai înainte de a se avânta pe câmpia aceasta, Rilă-Iepurilă, după ce rămase singur, merse la umbra unui stejar, puse jos coșulețul cu merinde, apoi, stând pe cele două lăbuțe de dindărăt și împreunându-și cele două lăbuțe de dinainte, spuse rugăciunea ce urmează:

„Sfinte Iepureanu, tu, marele sfânt și ocrotitor al neamului iepuresc! Din Raiul iepurilor, unde locuiești, îndreaptă-ți privirea spre mine, Rilă-Iepurilă, și mă apără de vulpi, de vânători și de câini! Fă ca în tot drumul meu să nu-mi iasă nicio vulpe, să nu tragă niciun vânător cu pușca și să nu mă vadă niciun câine! Ocrotește-mă, ca să ajung bine și sănătos la Iepureștii-de-Sus și dă-i gânduri bune domnișoarei Bumbăcina, ca să mă primească de soț! Amin!“.

Această rugăciune îi dădu curaj. Era acum încredințat că Sfântul Iepureanu, la care toți iepurii se închină ca la Dumnezeu, o să-și lase orice alte treburi și o să se îngrijească doar ca Rilă-Iepurilă să fie ferit de orice primejdii pe drum și să fie întâmpinat cu bucurie de frumoasa domnișoară Bumbăcina.

Porni, deci, hotărât pe câmpia cea mare, ce se întindea înaintea lui. Totuși, tresărea și ciulea urechile la cel mai mic zgomot. Tresărea, dacă vreo pasăre zbura din vreun tufiș, dacă săreau ceva lăcuste sau dacă scormoneau pământul ceva șobolani. Tresărea și își zicea în gând: „De ce n-avem și noi, iepurii, coarne, cu care să împungem, sau dinți mai puternici, cu care să mușcăm, sau gheare, cu care să sfâșiem?”.

Oricum, Rilă-Iepurilă a străbătut câmpia fără să i se întâmple ceva neplăcut. La capătul câmpiei, începea o nouă pădure.

Când a ajuns la intrarea în această pădure, se opri, fiindcă se simțea obosit. Își scoase batică din buzunar și se șterse de sudoare. Apoi, șezu la umbra unui copac.

„La drum, zise el, vorbindu-și singur, nu este bine să fii cu burta goală. Bine că a avut mama grijă și mi-a dat merinde!”

Zicând aceasta, își trecu de gât șervetul cu care era acoperit coșulețul cu merinde și, scoțând din bunătățile dinăuntru, mănca și se îndopă bine.

„Acum, zise el, n-ar strica și puțină apă.“

Ciulind urechile, îi se păru că aude în apropiere murmurul unui izvor. Se sculă, merse într-acolo și, într-adevăr, dădu de un izvor cu apă rece și limpede.

Bău pe nerăsuflăte, apoi, ștergându-și botșorul cu șervetul de la gât, zise: „Mi-ar prinde bine un pui de somn la umbră și la răcoare“.

